

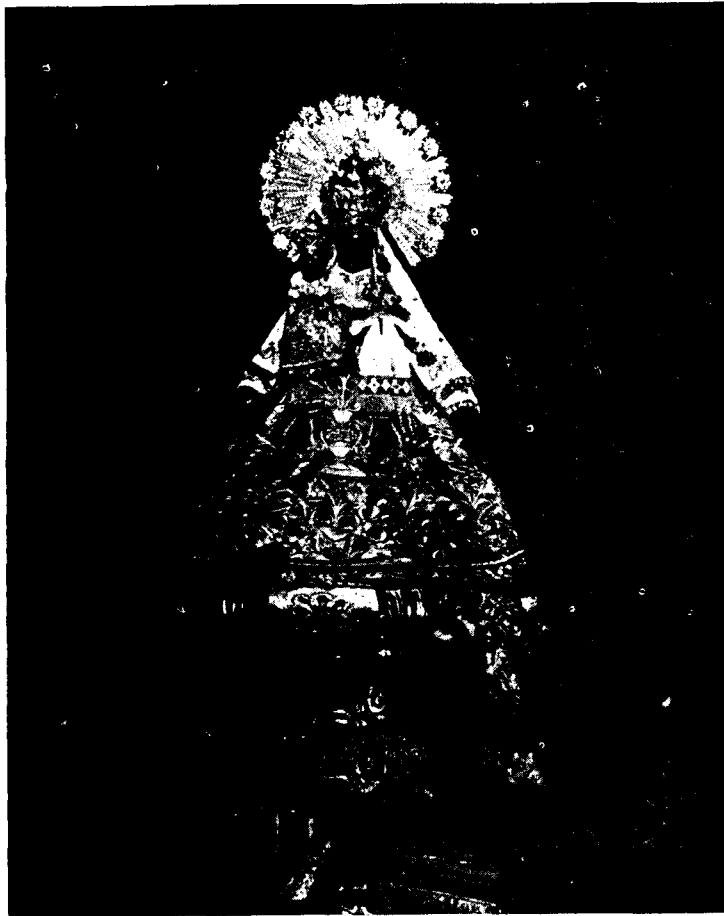

Fulla del Patronat

Portaveu del Patronat Escolar d'Obreres d'Olot

Any 1927 Septiembre Número 19

Se reparteix gratuïtament a les associades, Srs. Protectors y a quants ho desitjin

¡ Spes nostra, salve !

!!! VINT ANYS !!!

El Patronat Escolar d'Obreres, baix la advocació de l'Immaculada y Sant Antoni, cumploix aquest mes els 20 anys de la sua fundació. ¡Lloaf sia Deu! Vint anys de vida a una institució com la nostra, mancada de medis econòmichs per a desenvoluparse; vint anys de vida a una institució que necessita de la bondat de les pobretes obreres, capritxoses infinitat de vegades, agobiades casi sempre per l'excés del treball, y que tinguen humor de sacrificar les vetllades per a sa instrucció o per a dedicarse a l'ensenyança de les mes ignorantes que elles; vint anys de vida a una institució que viu completament amagada a tot lo que te flayre de vanitat y exhibició, y que si alguna volta dona explet de vida ho fa utilisant únicament ses propies forces, y més com a esbarjo de son monóton treball que com a manifestació d'orgull que no pot tenir; son ben dignes d'admiració per aquells que en una ò altra forma han treballat en obres socials y benèfiques y de regoneixement per a els qui han sapigut treure fruyt de ses ensenyances, ò es desvetllen per a la felicitat y benestar del poble.

¡Vint anys! Els esperits febles en diràn *vint anys* de Calvari; els altruistes, *vint anys* de abnegació; nosaltres, *vint anys* de treball per la gloria de Deu.

Perque, es cert, induptable, que tots havem treballat únicament per la gloria de Deu, ja que dificilment se podria compendrer que treballés per mires humanes qui durant tant llarch transcurs de temps sense esperansa de retribució mundana, sens vesllumbrar en l'horritó de la societat, una petita satisfacció de amor propi, y si sols l'olvit, el despreci y a voltes la calumnia, ha anat pujant aquesta escala misteriosa que com altre visió jacòbica unia el nostres cors ab la bondad infinita de Deu.

¡Vint anys! La pobreta obrera que des de temps, sadollava el seu esperit en la ensenyansa religiosa que recullia al matí, y ab l'esbarjo de les tardas dels dies de festa oxigenava el seu cos per al treball de cada día;

inscrivía el seu nom en la matrícula de la Conferencia Nocturna, ajudava ab sa petita setmanal almoyna per a que quan la malaltia truqués a la seva porta, ò forzosament hagués de parar en el treball, li sigués adjutori la setmanada que'l Patronat li donava; que al recordar les necessitats esdevenidores recullia un petit *ahorro* depositantlo a la *Guardiola del Estalvi*. y en totes les manifestacions de fe, en les crides de la caritat, en les festes de joya, desitjava colectiva ò individualment pendrerhi la part més activa possible; ha anat recontant les anyades tan dolces per el seu cor com profitoses al seu esperit y al fitar la vista enrera una vegada més exclama: AMUNT: *¡sursum corda!* Alcem els cors.

¡REMEMBRANÇA!

En gran manera ens plau reproduhir en aquestes planes la primera *Memoria* que feu repartir el nostre Patronat a sos zelosos benefactors en la festa de Repartició de premis que tingué lloch, com de consuetut, en el Centre Catòlich l'any 1910.

«*Acció social d'Olot.—El Patronat de la Immaculada y Sant Antoni.—Fundació.—Desenrotllo.—Esperances.*

Un gran pensador, l'eximi filòsof del passat sigle, Balmes, estampà en un de sos capdals escrits que *las obras sociales deben dirigirse a hacer bien y hacer buenos a sus socios*, y aquesta fou la norma que prengueren, al fundar fa dotze anys la *Associació dels pobres de St. Antoni*, el malaguanyat Mn. Pere Donat (al cel sia) y sos cooperadors, els Directors de les Conferencies de St. Vicens de Pau y Congregació Mariana.

El plan que portaven era la regeneració de la classe pobre. Ferli bè per a ferla bona era el seu lema. Ferli bé donantli totes les festes, a més de bons consells, alguna llimosna, ferla bona ab continuades plàtiques y funcions religioses, que refermessin en ell cada día més y més l'esperit de pietat. ¡Quantes llàgrimes aixugades en aquestos dotze anys; quantes ànimes salvades per les prèdiques y píos

sufragis; quàntes mils y mils pessetes reparatides en aquest transcurs de temps!

FUNDACIÓ

No deixava de preocupar als iniciadors de l'Obra el buscar medis per a ferla duradera y eficaç, quan se determinà proposar a cinch families, de les que setmanalment socorrien als pobres ab almoynes, cedissen a la Associació la cantitat mensual aproximada que repartien per a que ab ella y lo que's reculliria en la caxeta del *Pa del Pobres*, colocada en la Iglesia de la Divina Providencia, se pogués donar una determinada almoyna a cada associat, tots el dies festius; proposta que fou per uns y altres acceptada ab entusiasme.

Fundada axís l'Obra, convenia encarrilarla a fer el major bé possible, lo que's logrà a excitació dels susdits Directors, contribuhinhi zelosos individuos de les Conferencies, Congregació Mariana y Escola Dominical.

L'Iglesia de PP. Caputxins resultava petita per a la moltitud de pobres que acudien a la Missa, per lo que's determinà juntar als noys ab els Congregants de la I. y St. Lluís en la missa que celebren totes les festes, fundantse a més una nova missa, ahont deurien acudir les noyes per les qui, ab la cooperació d'algunes instructoras de l'Escola Dominical, se establía una Conferencia diurna gratuita; plan que no pogué veure posat en pràctica son principal iniciador, Mn. Pere Donat, perque Deu fou servit disposar de la sua vida.

Un jove sacerdot recullí'l llegat del bondadós senyor y, després de posada la Associació baix el blau mantell de l'Immaculada, se dividí en seccions, celebrantse a l'hora la santa missa en cada una d'elles y en Iglesias separades.

Aprobat el Reglament interior per l'autoritat eclesiàstica y obtinguda més tart la aprobació del Govern Civil ab les firmes de valioses personalitat de la nostra Ciutat, quedà transformada la Associació en PATRONAT DE LA IMMACULADA Y ST. ANTONI DE OLOT.

DESENROTILLO

De lo dit fins aquí resulta la divisió del Patronat en tres seccions, anomenades de Adultes, Noys y Noyes.

ADULTES.—Son per regla general pobres captayres y de la desvalguda classe obrera que en número d'uns *dos cents* acudexen a la Iglesia dels PP. Caputxins (1) tots els dies festius a les nou. Durant la santa Missa se resa'l Rosari, s'expliquen les festes de la setmana y se'ls fa una plàtica acomodada a la seva inteligencia. Al sortir se'ls donen a cada un 20 cèntims en metàlich, y en determinats dies pa, carn, arrós, etc. Tenen tots els anys tres dies d'Exercicis com a preparació per a la Comunió Pasqual. A més de la missa que se celebra per cada un dels difunts associats, se canta cad'any un solemna funeral; assistexen en corporació ab sos respectius *Deseners* y *Deseneres* a una de les Quaranta Hores solemnes; que en la setmana de Passió tenen lloch en la Parroquial; y en unió ab la Confraria de St. Antoni de la Parroquia assistexen en professó al traslado de l'imatge del Taurmurg des de la Providencia a Sant Esteve, ahont se celebra un solemne ofici ab sermó el dia que anyalment se senyala després de la festa de St. Antoni; entregantse per cada un d'aquestos actes una almoyna extraordinaria.

A més, si alguna familia associada necessita del Patronat per a la colocació de vellets en els assilos; ò algún noy ò noya en establiments benèfichs, gratuita y desinteressadament treballa aquexa Institució per a lograrho.

NOYS.—Com ja hem dit, està encarregada aquesta secció a la Congregació Mariana. Assistexen a la missa dels Congregants de la I. y St. Lluís, en la Iglesia dels Dolors y, segons la assiduitat y comportament, els fa repartir el Patronat pa, roba, espartenyas, etc. interessantse per a que acudexin a l'Escola del Centre Catòlich y a la Catequística ab l'esbarjo, els dies festius.

NOYES.—Es la fundació més novella y la que més necessitats havia de satisfer. Per axò fou necessari donarli una organisió bon xic diferenta de les demés seccions, dividintla en les sub-seccions següents:

1.ª *Missa*.—Complertament igual a les demés seccions, instituí en el Casal del Pa dels Pobres, l'iglesia de la Divina Providencia una missa per cada dia de festa ab Rosari y

(1) Des de 1 de Janer de 1925 la missa se celebra a la propia iglesi de la Divina Providencia.

plàtica (1). Per ser tant crescut el nombre de assistents tingué que suprimirse aviat la almoyna individual, transformantla en bonichs regalos per sorteig y premis de constancia a les més assidues en la assistència. A més, donat el caràcter més piados que en general te la dona, se celebra cada mes un día de Retiro y algunes Comunions generals.

2.ª *Conferencia Nocturna gratuita*.—Era completament necessaria a les pobres treballadores per a la seva instrucció y contrarrestar la influencia que institucions semblants poguessin portarla per camins no prou cristians. Se fundà y sosté solsament ab petites almoynes (2) que persones piadoses entreguen per aquest objecte. Està oberta de 7 ¹/₃ a 9 tots els dies feyners y assistexen a ella 82 alumnes, privant les reduhides dimensions del local admetre a algunes d'altres que ho tenen demanat. Se resa tots els dies el Sant Rosari y a mes de la Doctrina se les ensenya a llegir, escriure, comptes, cusir, brodar, tallar tota mena de roba etc., premiantse la puntualitat y assiduitat en l'assistència.

3.^a *Esbarjo dominical*.—Tots els dies de festa està obert el local (Valls nous, n.º 4) de 5 a 7 de la tarda (3). A mes d'alguns jochs per a divertir-se, poden apendre a fer flors senzilles, y recrearse ab revistes ilustrades y lectures morals de la petita Biblioteca del Patronat, quals llibres, ab permís, poden portarse'n a ses cases. Lo reduhit del lloch priva de donar a aquesta sub-secció el desenvolup, que de tanta necessitat seria.

4.ª *Guardiola*.—Un vigorós escriptor de mitjans del passat sigle diu: que «després dels principis religiosos el benefici major que pot proporcionar-se a la classe treballadora es l'hàbit de la economia, companya inseparable de les virtuts cristianes». Per axò, si bé que ab caràcter particular per ara, se fundà aquesta sub-secció el dia de l'Immaculada de 1908. Poden imposarse les més petites quantitats, quantitats que guanyen el 3 ¹/₁₀ anyal y a mes, per a acostumarles al estalvi se donen tots els

anys a les més constants varis premis en metàlich. El nombre d'imposants es de 113 y la quantitat en caixa passa bon xich de 500 \$.

5.^a *La Caixa Dotal*.—Fundada fa mig any per a satisfer una necessitat que fa temps se dexa sentir entre la classe pobre, a fi de que puguin comptar ab alguna quantitat 'el dia que prenguin estat, retenintles axis també mes facilment dintre'l Patronat, se repartiran anyalment a prorrata de assistencies y imposicions a la guardiola les quantitats que's rebín per a dit objecte, a mes de la que'ls senyala el Reverend Director.

ESPERANSES

Algunes altres sub-seccions estàn en estudi y desenvolupantse paulatinament, entre elles les de *Socorros a les alumnes malaltes y Segurs contra el paro forsós*. (2) No pot passar a ningú desapercebuda la importancia d'aquestes obres, que per falta de medis pecuniaris no poden desenvoluparse mes que en petita escala, fins que Deu inspire a caritatives persones a fer aquest gran bé a la soferta classe treballadora, recordant les paraules de la Sagrada Escripura: «*Memento paupertatis in tempore abundantiae*».

Aquesta es, somerament descrita, la Obra del Patronat. Deu pagui a tots els que, després de llegides aquestes notes, se dignin cooperar a la consecució dels ideals que per al bé social de la Comarca Olotina han emprés ab entussiasme

ELS DIRECTORS

A. M. D. G.

Olot, festa de St. Antoni 1910.

(1) Des de fa 7 anys se celebra dita missa a la Iglesia del Sant Hospital.

(2) Des de fa alguns anys comptem també ab una subvenció del nostre Excm. Ajuntament.

(3) Des de l'any 1914, per insuficiencia de local se trasladà al Carrer de Mulleras, n.º 42.

(1) El dia de la repartició de Premis (25 juliol) d'aquest any tenia la Caixa 35.000 ptes. o sia set mil duros.

(2) La secció de socorros a les malaltes, continua funcionant ab normalitat des de 1911 tenint actualment en caixa unes 750 ptes. La del Paro forsós se suprímí fa alguns anys ab motiu dels convenis entre amos y treballadors.

La festa del meu carrer ⁽¹⁾

Nyigu, nyigu. nyigu, calces de paper
totes les músiques són al meu carrer.

Com la que varem fer per Santa Agna may
més se n'ha celebrat d'altre.

Y'n van tenir la culpa les pabordeses.

Eren tan axerides que tothom s'hi engrescà.
¡Quina afluxada!

La *Barbera*, la *Bardissa*, la *Culiques*, la
del esparter, a la *Panaderia Barcelonesa*, al
magatzem de vi del Sr. Marquès, el mestre de
ca'n *Ditxós*, l'*Arronsada*, a ca'n *Nicetes*, tot-
hom donà. Fins el Sr. Ramón, l'adroguer del
cantó, davant del Tura va prometre qu'encen-
dria la graella de ferro forjat del temps antich,
qu'encare conservava empotrada a la cantona-
da de la botiga.

—Quina festassa farèm—deyen les pabor-
deses.

Y la varem fer.

El dia de la *gallarda* a mitja tarda ja ningú
trevallava. Tothom era fora. al carrer, a posar
cadenes blaves, vermelles, verdes y grogues
ò pels balcons y finestres guarnintha de ban-
deretes y canyes tendres y branques d'alzina
y boix.

Quan se feu de nit, quia festa respirava
alló! Uns acabaven de posar vert adobant
branques que sortien massa. altres posaven
cadenes, més enllà banderetes, aquí fils que
anaven d'un costat de carrer a l'altre pels ta-
nals, a cal flequer penjaven una bomba, les
planxadores un salomó, a ca'l Marqués guar-
nien el balcó com un emparrafat y algú posava
fanals sense espelma, no més per veure mil-
lor l'efecte.

Per tot canyes, per tot cadenes, ¡quin desfi-
ci! ¡quina bojeria!

La maynada fent els soldats anaven escu-
drinyant els adornos de cada casa y allà hont
no s'havien lluit cridaven:—Eh! ¡Pega! ¡pega!
Y ab ayre marcial seguien *uno*, *dos*, *tres*, y
avall.—

Cada un escombrava la entrada de casa se-
va. El carrer feya olor de terra com quan ha

plogut. Davant de cal adroguer, arreconat a
l'iglesia del Tura, construhien el *tablado* pels
músichs y'l Sr. Ramón comensava a treure
cadires pels convidats.

Per fi arriba'l *Sach* ab son carregament de
fanals. El pobre home no sabia com fersho per
acontertar la maynada que tots ne volien y en
un *Sant-y-amen* els portaven al qui'ls posa-
va qui no podia donar l'abast. Y en un instant
quedà completament cambiat l'efecte del ca-
rrer ab aquella llum somorta, de tants colors
que's barrejaven en un de general.

La graella, la gran graella de ferro forjat
comensà a cremar. El senyor Ramón la va
encendre quan tot estigué arreglat y les flama-
rades dels trons s'escampaven pels buyts que
dexaven el dibuixos dels ferros tirant guspi-
res que axamplaven el círcol de curiosos que,
boca-badats, s'ho miraven. Y'l senyor Ramón
content, vermell per la claror del foch, des de
la finestra anava posant llenya que's consu-
mia depressa espeternegant, cruxint a l'impre-
sió de l'escalfor.

Y comensà la primera sardana. Pel mitj
dels grupos de la gent parada's veyen els
caps dels balladors que saltaven repuntejan-
la ab serietat y aquell *rum rum* amohinador
que avans dominava are es ofegat per les te-
nores que, ab sentiment, traduhen una cansó
popular catalana y'l refrech del peus del que
dansaven comptant els punts que'l ball tirava.

S'acabà la sardana y altre volta la fressa ho
invadí tot.

La gent hi era apretada. no podia engolir la
amplada del carrer.

Dins del Tura era un jubileu. Tothom admi-
rava el bon gust que tingueren les pabordeses
al guarnir la cartella de la Santa. Allà no hi
faltava res. Des de'l cobrellit florejat al domàs
y des de les fulles artificials a les magnòlies,
tots els trastos d'iglesia hi eren representats
ab gust ignocent en distribució pueril, casu-
lana.

Fins a les onze varen tocar; dues hores ben
picades que no's podien resistir ab aquell
atractiu de gent.

Y la Pepeta'm va dir:—Ens lluhim ¿fa?

—Ja ho crech! Sort de nosaltres, ò si no...

—Áxis, búrlaten.

—¡No!

—¡Mira quina sort!—Y fent l'enfadada esta-

(1) Publicuem avuy aquesta narració popular del ma-
laguanyat amich Berga y Boada, per el cayre festiu que
en ella domina.

va més contenta que quan un pot dir que's vestex sol.

Era tart. En *Sach* comensà a apagar fanals. La gent anà aclarintse. En *Macarró* tocava la última sardana y ben aviat no quedà ànima viventa en el carrer, avans tan fressós y rondinayre.

**

L'endemà, quan encara somniava ab la *Pe-peta*, la cobla que tocava el *bon jorn* me va despertar.

Haviem d'anar a Sant Roch a oir missa.

El dia era hermós, ni un núvol; el sol calent; les montanyes se perdien de vista; la rosada lluhia damunt el fajol. Tot era fresch.

Oírem la missa y després varem esmorsar sota l'ombra fresca dels plátanos de la font. Els rossinyols, verdums y cadernerres cantaven. El molí feya una fressa agradable, les fulles se movien petonejades per l'ayre del matí. ¡Quin bó feya estar allí? ¡quina fresca! Les tres sardanes que varem ballar ni una gota de suhor arrencaren de nosaltres. ¡Quin matí! Quan tornavem semblava que veníem d'una romeria.

Després varem anar a l'ofici. Tota la iglesia era plena de gent. El varen celebrar a tota orquesta: fins San Joaquim, parió de la Patrona, participà de l'alegria; li varen posar una dotzena de ciris a la cartella que feya goig!

Sortint de l'iglesia ja era hora de dinar. No més varem poguer ballar una sardana.

—¡Si n'haguessim ballat tres!—vaig dir a la pabordesa.

—Perqué?

—Perque a tres, l'amor hi es!...

—¿Y qué?

—Be prou ho sabs...

—No.

—Que t'estimo.

—Y ho fas forsa?

—Molt.

—¿Com jo a tu?

—Encara més...—

Si'l dinar no'm va fer mal, sort de les sardanes de la tarda que'm feren pahir aquell gabadall de menjar que la mare'm feu engolir.

El carrer estava pitjor que'l dia avans perque era diumenge.

La gent embotida en aquella estretor se movia oscilant sota'l sostre de gallardets. De aquell garbuix de carn humana desprenia se'n un baf sofocant que tapava'ls esprits. Y la polsaguera y'l fum del tabaco sortia amunt, tot barrejat. Era impossible ballar sardanes, les trapitjades se regalaven com confits en un bateig.

A les set la música va marxar. Cada un re-gà'l tros que devant de casa seva li tocava y'l carrer quedà fresch sortint tothom a fer rotllos y a reposar.

**

A l'endemà ¡quina mandra tothom!

Ningú sabia treballar, va ser festa completa.

A les onze ballaren sardanes fins a les dotze y en havent dinat, a les tres, cap a Sant Roch, fonts destinades per a la *tornaboda* y ahont ja n'hi havien marxat de bon matí.

Sant Roch semblava un aplech. La capella voltada de colles que assegudes a terra comensaven a menjar, els hostals plens de jovenalla, a la plassa gran y al passeig els més sérios que ja's portaven el brenar cuyt. En els marges, vora'l riu, uns hi cohíen fent fumarelles, les dones, ab les faldilles torsades darrera, embullades y ab els gipons arremangats que'ls hi descobrien els brassos, remenaven la vianda de les cassoles, y'ls homes, sense gech ni ermilla, cercaven brossa pel foch que ho omplia tot d'un fum blavench que feya plorar els ulls.

Tot axò illuminat per un sol calent que donava més vida a aquell quadro de bon color.

Després ningú es podia tenir. Qnan tothom hagué acabat els músichs encara menjaven. sempre ho fan axí per estalviarse una sardana.

Ne baliarem quatre per pahir, de sardanes. y ja era ben fosch quan tornarem a Olot fent la gatzara més gran. Al entrar a la vila'ns posarem en files organisant un *ball-plà* desorganizat. De tres en tres, de quatre en quatre, de dos en dos, varietat de parelles. Qui anava ab tres noyes, qui ab dues, qui ab una, qui ab quatre, y així feyem una currua llarga. Tots ab manats de candeles y brots d'aufabrega y maraduix, anavem marxant al só de la música que tocaba la rabiosa ab bombo y plattets. Y així entrarem al carrer després d'haver passat pels de Sant Rafel, Sant Esteve y Ma-

jor trencant al cantó de ca'n Bolós y avall fins a la font del Tura.

Ballarem tres sardanes més, ben repicades y sobre tot la última en que ja no comptavem ni escoltavem contrapunts, sino desbocats mirant qui saltaria més.

—Pepeta, ¿m'estimes forsa?

—Massa.

—¿Per qué?

—Perque sj no ho fes tant no patiria com pateixo.

—¿Y ho faràs sempre aixís?

—Mentres no m'enganyis tu.—

Al fer alto, 'l Sr. Ramón tornà a calar foch a la graelia y aquelles flamarades sortides ab fúria, petant y guspirejant, tornaren a il·luminar el carrer que's destacava vermellós sobre'l cel, y donava un tó fantàstich, als que furients ballaven les tres últimes sardanes d'aquella festassa. ¡La més gran que s'ha fet al meu carrer!

† J. BERGA Y BOADA.

PREGARIA

*Avuy dia en que l'Empiri
a chor vostra gloria canta
y us prega l'Iglesia santa,
jo mon prech també us vull dir.*

*Font de clemencia divina,
Reyna del cel poderosa,
Mare la mes amorosa
vullau los meus prechs ohir.*

*Si la barca de Sant Pere
brega en mar sens fons ni vores
combatuda a totes hores
per mals vents y ones gegants,*

*la meva Patria estimada
navega en un mar de penes
rublert de falses sirenes
que l'enganyan ab llurs cants.*

*L'Iglesia té una paraula
que en los seus combats l'alenta,
eixida de la potentia
boca de Deu criador.*

*Mentre ma Patria afligida
no conta ab altra esperança
que vostre amparo y no's cansa
d'implorar vostre favor.*

*Que ma Patria es cosa vostra
ho diuhen milers d'hermites
que com altres tantes fites
coronan tots sos serrats*

*per dir sempre a les contrades
que sou sa Reyna y Senyora
y recorda'ls a tota hora
los favors que heu dispensats.*

*No hi ha poble en esta terra,
que en senyal d'etern domini,
un altar no vos destini
tendre niu de sos amors.*

*hont sa gent de nit y dia,
a soles o en romiatge,
va a rendirvos l'homenatge
de ses ànimes y cors.*

*Massa cert es, Mare meva,
que sos fills no son com eran;
si molts encara us veneran
y us ayman com llurs passats,
no'n faltan que vos oblidant,
fins alguns de Vos renegan,
pero'ls mes, Maria, us pregan
que tingau de tots pietat.*

*¡Hi ha mals fills! per ells vos prego:
¡Oh Mare, son germans nostres!
Bons y mals tots som fills vostres
redimits ab sanch de Deu;*

*Sanch que eixí de vostres venes
y al Calvari gota a gota,
vostre Fill la donà tota
pendent de la Santa Creu.*

*Si ma Patria us feu santuaris
en les planes y montanyes
y si en palaus y cabanyes
cantava vostres llaors,*

*no vullau que may se perden
les costums de nostres avis,
feu que us besen tots los llavis
y us adoren tots los cors.*

*Y en ma Patria axoplagrada
dins dels plechs de vostre manto,
aixís com ara jo us canto
tothom vos voldrà cantar;
y en tot poble tindreu casa
que l'amor farà mes bella
y en tots los deserts capella
y en cada cor un altar.*

† JOSEPH SADERRA

LES NOSTRES FESTES

La festa major d'enguany.—Ab delirant entussiasme se celebrà el dia de Sant Jaume la festa anyal del Patronat. Al matí, a dos quarts de 8 se celebrà la Missa de Comunió general, mentres nostre bondadós Sr. Rector, ab fervorins commovia els cors de les associades, y a les 6 de la tarda, se desgranava la

vetllada literari-musical que «La Tradició Catalana» descriu així:

«Una festa escolar.—D'acontexement literari y cultural mereix qualificar-se la festa de fi de curs del Patronat d'obreres que el dilluns prop-passat, diada de Sant Jaume, tingué lloch en el Saló-teatre del Centre Catòlich davant d'un nombrós y selecte públich. A l'hora convinguda y sota la presidència de les autoritats locals donaren començament a tan solemne acte unes ben escrites poesies molt ben recitades per les alumnes essent dits treballs alternats ab bonichs y escayents cants populars y algunes sardanes que feren de debó les delícies del públich obligant, ab forts aplaudiments, la repetició de les darreres composicions que tan acuradament acompanyà ab l'armonium la gentil senyoreta y aventajada alumna del Patronat Na Teresina Giralte. Acte seguit fou llegida ab gran pulcritut per la senyoreta professora Na Rosa Serrat, la memoria de les tasques del mentat centre de cultura fent ressaltar, entre altres coses d'ordre ben interessant, l'estat florent de la matexa en els diferents ordres de pietat, cultura y economia.

»Dintre'ls molts elogis que's podrien comentar dels variats treballs literaris de les alumnes cal remarcar l'Epissodi tràgich del dia de Sant Jaume del any 1835 perfectament recitat per la gentil senyoreta Na Maria Molas, logrant eternir de debó al selecte públich que premià son delicat treball ab vives mostres de satisfacció. També lograren un èxit sorollós ab l'interpretació dels respectius treballs, les senyoretas Margarida y Ramona Trayté, Maria Masó, Angelina Coma, Cecilia Ferrés y Dolors Forga.

»Després d'una lliçó pràctica pel cuydado dels malalts efectuada per les alumnes, pronunciaren parlaments el Sr. Director y amich nostre Rev. D. Joaquim Bonet, el Sr. Pàrroco-Arxioprest Rev. D. Pere Masnou, y el Vis-President de la Diputació de Girona Dr. D. Esteve Cardelús, essent molt aplaudits y d'una manera especial aquest últim, que ab paraula càlida y plena d'entusiasme exhortà a les alumnes a seguir ab fè y amor la obra moral e instructiva que realisa el Patronat, fent ressaltar a la vegada la valuosa cooperació de les professores en educar el sentiment de la dona, al que hi dedicà grans elogis.

»Després d'extendrer en altres consideracions manifestà que procuraria per tots els medis possibles l'apoy de la Diputació Gironina al objecte de que'l Patronat d'obreres de la nostra ciutat, pugués desenrotllar la obra cultural que realisa ab l'expansió que's requereix.

»Per últim, se repartiren els premis a les alumnes que durant l'any se n'havien fet merexedores, consistents ab robes y altres ob-

jectes d'utilitat, donantse per acabat l'esmentat acte ab una delirant ovació.»

L'onomàstica del Sr. Director.—Aquest any, per circumstancies especials, tingué aquesta festa un cayre més íntim que'ls anys passats, assistint la immensa majoria d'alumnes tant al *ofici solemne* cantat a dos veus per les associades com a la funció de la tarde en la que després d'una enternidora salutació que redactà y llegí la constant alumne Maria Molas Carbonell, se li feu ofrena d'un bell pergami, pintat pel germà de l'antiga alumne Narcisa Casas, y d'un hermosíssim Quadre de «La última Cena», amen d'altres molts regals que colectiva y individualment ofrenaren al homenatjat.

CURS DE 1927 A 1928

El Patronat Escolar d'Obreres, continuant ab l'ajuda de Deu y de les bones persones la seva tasca en bé de la pobre treballadora, obrirà'l dia 15 del present més les classes per al curs de 1927 a 1928.

Ab aquest, son ja 20 els anys que te obertes les escoles completament gratuites y es prou coneguda la seva feyna per a que siguen necessaries moltes propagandes; cada any s'ha anat avançant ab les lliçons de l'experiencia y l'examen de lo que's fa en altres llochs. Durant el curs actual continuaràn les matexes condicions dels anys anteriors o sia:

Tenir a lo menys l'etat de 12 anys, esser treballadora y conformarse ab les disposicions de la casa.

Les ensenyances que es donen son les següents:

Tres seccions de Lectura, Escripura, Dictat y Comptes, segons els coneixements que tinga l'alumna.

Classe de confecció de vestits de color y roba blanca; de Brodats, Pintes, Marcar, Surgir, Apedassar, etc.

L'entrada es de dos quarts de 8 a les 8. La sortida a les 9 per a les de la classe literaria y a les 10 les que voluntariament vulgan quedar-se a la classe de labors.

Al punt de les 8 se dona una assistencia de puntualitat y a les 10 una assistencia de color vert per a que pugan acreditar devant de sa familia que eran a la Conferencia.

Continuarà en quant sia possible la Caixa dels malalts, Caixa Dotal y Guardiola d'Es-talvis.